

Holger K. Nielsen (SF):

Vi skal have en folkeafstemning den 28. september 2000 om ophævelse eller fastholdelse af den danske undtagelse i forhold til ØMU'ens 3. fase.

Vi fik undtagelsen i forbindelse med det nationale kompromis efter nej et den 2. juni 1992, og det var dér en forudsætning, at hvis det skulle ophæves, skulle det ske ved en folkeafstemning. Der blev indgået en kontrakt med befolkningen omkring Danmarks placering i forhold til ØMU'ens 3. fase.

Den kontrakt ønsker regeringen nu at ophæve. Regeringen vil gå til befolkningen, sige til befolkningen: Vil I godt ophæve den kontrakt, som vi indgik med jer i 1993? Mit håb er selvfølgelig, at befolkningen vil sige nej, at befolkningen vil fastholde den kontrakt, der blev gennemført i 1993, og argumenterne for det er følgende:

For det første, at der er meget vidtgående politiske konsekvenser, hvis man får en fælles mønt. Jeg ved godt, at den danske regering ønsker kun at tale om økonomi, om valutariske forhold primært, men sandheden er – og det er de fleste også enige om – at der er vidtgående politiske konsekvenser.

Danmark vil blive bundet ind i en langt mere vidtgående europæisering af den økonomiske, den politiske udvikling, end tilfældet er i øjeblikket. Det kan man være for. Det er ærlig snak. Det kan man være imod, og så skal man stemme nej. Men man kan ikke afvise, at det bliver tilfældet.

I den sammenhæng tror jeg ikke det er klogt at sige, at det danske samfund forsvinder fra jordens overflade i morgen, hvis det sker. Selvfølgelig gør det ikke det. Vi har en stærk kultur her i Danmark. Vi har stærke traditioner, en stærk økonomi, en stærk politik. Selvfølgelig vil Danmark ikke gå under, fordi vi kommer med i den fælles mønt, men vi vil blive bundet ind i et langt, langt mere forpligtende politisk europæisk samarbejde end tilfældet er i øjeblikket.

Og man skal være mere end naiv, hvis man tror, at det ikke vil få konsekvenser for den danske velfærdsmodel. Naturligvis vil det det. Naturligvis vil det betyde, at EU vil få indflydelse på områder, som man i dag ikke har indflydelse på. Det er der partier i Folketinget der er tilhængere af, o.k., men det er det, som bliver konsekvensen.

Det mener vi – som det andet – er dårligt for demokratiet. Der er ikke opbygget et europæi-

ske demokrati i øjeblikket. I det omfang der bliver flyttet beslutninger fra Folketinget til EU, vil der opstå et demokratisk tomrum, som vil blive udfyldt af eksperter og teknokrater. Det kan godt være, at der om 50-100 år vil opstå en europæisk offentlighed, et europæisk demokrati, men det er ikke tilfældet i øjeblikket. Den her udvikling vil være dårlig for demokratiet.

For det tredje: I forhold til de europæiske visioner om fred og sikkerhed og udvidelse er det vores påstand, at der ikke er energi til både at integrere i bredden og i dybden. Vi har ikke energi til både at bruge en masse kræfter på et besværligt ØMU-projekt og så at sikre den nødvendige udvidelse.

Jeg vil godt sige, at vores nej ikke er bygget på nationalistisk selvtilstrækkelighed, og vi bryder os ikke om at sammenkoble et nej til ØMU'en med den 9. april eller nazistiske ideer. Vores nej er bygget på en europæisk ansvarlighed. En dansk ansvarlighed i forhold til placeringen i Europa.

Vi er tilhængere af europæisk samarbejde og vil så også sige, at dette ikke er en folkeafstemning om dansk medlemskab af EU; heller ikke om, hvorvidt vi skal være et førsteklases medlem eller ej. Det er en refleksion af den danske befolknings ønske om – som det blev udtrykt den 2. juni 1992 – at stå uden for et centralt område. Men på andre områder er vi jo meget med. Når det drejer sig om miljø, det indre marked, når det drejer sig om europæisk ansvarlighed på en række områder, er vi fuldt ud med, og derfor skal befolkningen også vide, at et nej til ØMU'en ikke er et nej til dansk medlemskab. Det er ikke et nej til dansk samhandel med andre europæiske lande.

Det betyder ikke, at Danmark forsvinder i Nordsøen. Det betyder ikke, at vi isolerer os fuldstændigt. Det betyder ikke, at der bliver sat pigtråd op omkring Danmark. Et nej har også europæiske perspektiver. Det vil have en afsmittende effekt i forhold til Sverige, i forhold til Storbritannien, og jeg er ikke et sekund i tvivl om, at det vil have en stor betydning for at få skabt et mere fleksibelt europæisk samarbejde.

Der er perspektiver, der er visioner i at sige nej den 28. september. Der er ikke meget vision i, at vi bare skal gøre det, som de andre vil have vi skal gøre. For det er i virkeligheden det, tilhængerne argumenterer med: at vi skal være med, hvor de andre er med.